

## Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 15, 2013

Nummer 15, 2013

*Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.*

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BY8651](#) 12-04-2013

X / Y - Rabobank

#### Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:BZ6711](#) 02-04-2013

X en Y/ Z. & Zoon Schaal- en Schelpdierenhandel B.V.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:BZ6726](#) 02-04-2013

Snackbar De Toerist

#### Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6782](#) 10-04-2013

Vestia

## RECHTSPRAAK

### **X / Y - Rabobank**

***Informatieplicht van de bank jegens cliënt die borgstellingsovereenkomst afsluit; brengt geen zorgplicht mee jegens echtgenote van borg in verband met het toestemmingsvereiste voor de borgstelling ex artikel 1:88 BW. Wel kan het voorkomen dat er een zelfstandige zorgplicht op de bank rust jegens echtgenote uit hoofde van een eigen klantrelatie, onder meer op grond van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid ex artikel 6:248 lid 2 BW***

X en Y zijn in gemeenschap van goederen gehuwd. X heeft zich jegens De Coöperatieve Rabobank Hilvarenbeek-Oisterwijk U.A. (hierna: de Bank) borg gesteld in verband met een door de Bank verleend krediet aan de door hem bestuurde vennootschappen. X en Y hebben in verband met dat krediet aan de Bank een derde hypotheekrecht verleend op het in de huwelijksgemeenschap vallende woonhuis, waarop reeds een eerste en een tweede hypotheekrecht was gevestigd ten behoeve van de Bank. Na het faillissement van de ondernemingen van X en de onderhandse verkoop van de woning van X en Y door de Bank, heeft de Bank eerst de 'zakelijke schulden' van de opbrengst van de woning afgeschreven, waarna de privéschulden van X en Y resteerden. De Bank vordert in dit geding betaling van die schulden.

De rechtbank heeft de vordering van de Bank toegewezen en die van X en Y afgewezen. Het hof heeft het vonnis van de rechtbank bekrachtigd. De rechtbank en het hof hebben het betoog van X en Y verworpen dat de Bank X en Y (ook Y die als echtgenote toestemming moest verlenen voor de borgstelling), had moeten waarschuwen voor de risico's van de borgstelling en het daaraan gelieerde derde hypotheekrecht.

De Hoge Raad oordeelt allereerst dat de zorgplicht van de schuldeiser jegens de borg zich in beginsel niet uitstrekt tot de echtgenoot die op grond van artikel 1:88 BW toestemming dient te geven voor de borgtocht. Een andere beslissing zou niet in overeenstemming zijn met de rechtszekerheid en de eisen van een vlot en ongestoord rechtsverkeer. Ten aanzien van het tekortschieten in haar zorgplicht jegens Y hebben X en Y aangevoerd dat (i) Y, net als X, reeds

geruime tijd (privé) vaste klant was van de Bank, dat zij tezamen met X een eerste en tweede hypotheek aan de Bank had verleend voor ten dele hun gemeenschappelijke privéschulden aan de Bank en dat zij tezamen met haar echtgenoot in verband met de borgstelling een derde hypotheek aan de Bank verleende, een contractuele relatie bestond tussen Y en de Bank waaruit voor de Bank een zorgplicht voortvloeide jegens haar, ook met betrekking tot de verlening van de borgtocht, (ii) dat de Bank wist dat Y (een aanzienlijk) privévermogen had, (iii) dat de Bank wist en overzag dat borgstelling en hypotheek tot gevolg konden hebben dat dit privévermogen zou (moeten) worden aangesproken voor de gemeenschappelijke schulden van X en Y aan de Bank die voordien geheel gedekt werden door de reeds verleende eerste en tweede hypotheek, en (iv) dat Y dit voor haar ernstige gevolg – haar privévermogen fungeerde als pensioenvoorziening – niet heeft voorzien en overzien ten tijde van (haar medewerking aan) borgstelling en hypotheek.

Het hof is ten onrechte zonder enige motivering voorbijgegaan aan deze stellingen. Indien feitelijk juist en afhankelijk van de overige omstandigheden van het geval, kunnen deze omstandigheden meebrengen dat de Bank bij het aangaan van de borgstelling en de verlening van de derde hypotheek gehouden was om Y te waarschuwen voor het risico dat haar privévermogen daardoor liep. Het tekortschieten in deze waarschuwingsplicht kan meebrengen dat de Bank door de werking van artikel 6:248 lid 2 BW wordt beperkt in de mogelijkheid tot verhaal op het privévermogen van Y voor de gemeenschappelijke schulden van X en Y. Het arrest van het hof kan daardoor volgens de Hoge Raad niet in stand blijven. De Hoge Raad vernietigt het arrest en verwijst de zaak ter verdere behandeling en beslissing naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 12-04-2013

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2013:BY8651

**Zaaknummer:** 11/04553

**Wetsartikelen:** 1:88 BW en 6:248 lid 2 BW

## RECHTSPRAAK

### **Vestia**

#### ***Procesrecht. Belanghebbenden willen interveniëren. Rechtbank stipt onder meer het onderscheid tussen tussenkomst en voeging aan***

In de hoofdzaak is door de voorzieningenrechter, op verzoek van Vestia, ingevolge artikel 2:15 lid 3 onder b BW X aangewezen als degene tegen wie Vestia haar vordering tot vernietiging van voornoemde besluiten van de RvC kon instellen. X voert aan dat zijn wettelijke en procedurele rol in de hoofdzaak beperkt is. X acht zich onafhankelijk en hij heeft medegedeeld dat hij geen belang heeft bij de uitkomst van de procedure in de hoofdzaak. A en B c.s. willen zich voegen en stellen dat zij wel belang hebben bij de uitkomst van de procedure tussen Vestia en X.

De rechtbank oordeelt als volgt. Nu in deze procedure materieel (ook) de juistheid en integriteit van het toenmalige handelen van A en B c.s. door Vestia ter discussie wordt gesteld, hebben A en B c.s. er reeds om die reden belang bij in deze procedure tussen Vestia en X te kunnen interveniëren. Immers op die wijze kunnen zij bewerkstelligen dat al hetgeen zij voor de beoordeling van de door Vestia aan de rechtbank voorgelegde vorderingen van belang achten aan de rechtbank ter kennis wordt gebracht.

In dit kader is mede van belang dat op grond van artikel 2:16 lid 1 BW de onherroepelijke uitspraak die de nietigheid van een besluit van een rechtspersoon vaststelt of die zulk een besluit vernietigt voor een ieder, behoudens herroeping of derdenverzet, bindend is, indien de rechtspersoon partij in het geding is geweest. Het is wenselijk dat de rechter die een dergelijke uitspraak moet doen zo volledig mogelijk wordt geïnformeerd over alle voor de beoordeling van de gestelde nietigheid of vernietigbaarheid relevante feiten en omstandigheden. Daarom ligt het in de rede dat niet alleen de partij die vernietiging beoogt en een onpartijdige derde aan de procedure kunnen deelnemen, maar tevens partijen (of de partij) die een reëel belang bij afwijzing van de vordering hebben. Dit geldt temeer indien zij direct of indirect betrokken zijn geweest bij de betreffende besluitvorming. Op grond van artikel 217 Wetboek van burgerlijke rechtsvordering (Rv) kan ieder die een belang heeft bij een tussen andere partijen aanhangig geding vorderen zich daarin te mogen voegen of daarin te mogen tussenkomen. Dit artikel biedt de werkelijk belanghebbende bij een civiele procedure de ruimte om desgewenst

als procespartij deel te nemen aan een procedure waarbij hij oorspronkelijk niet betrokken was. Die mogelijkheid tot interventie is echter niet onbegrensd. Grenzen dienen te worden gesteld om te voorkomen dat een interveniërende derde de procedure voor de oorspronkelijke procespartijen verder kan compliceren dan dient te worden aanvaard vanwege een relevant belang van die derde. In rechtspraak en literatuur wordt een onderscheid gemaakt tussen voeging en tussenkomst. Interventie wordt daarbij als verzamelterm voor beide gehanteerd. Voor voeging bestaat aanleiding indien de derde niet meer beoogt dan toewijzing van de vordering in de hoofdzaak (voeging aan de zijde van de eisende partij) of juist afwijzing daarvan (voeging aan de zijde van de gedaagde partij). Voor tussenkomst bestaat aanleiding indien de derde een eigen vordering wenst in te stellen die zich richt tegen zowel de eisende als de gedaagde partij.

Dat de op grond van artikel 2:15 lid 3 onder b BW daartoe aangewezen gedaagde partij zich niet materieel verweert tegen de vordering tot vernietiging van een besluit van een orgaan van de rechtspersoon, staat niet in de weg aan de mogelijkheid van voeging aan de zijde van die gedaagde partij. De wet en de jurisprudentie dwingen niet tot de conclusie dat in een dergelijk geval de derde die afwijzing van de vordering in de hoofdzaak beoogt dan zou dienen te kiezen voor tussenkomst in plaats van voeging. De derde die zich voegt aan de zijde van de gedaagde partij kan zelfstandig verweer voeren tegen de vordering van de eisende partij en kan op basis van dat verweer zelfstandig concluderen tot afwijzing van die vordering. Derhalve ongeacht de inhoud van de stellingen en de conclusie van de gedaagde partij. In zoverre is de gevoegde partij niet afhankelijk van de partij aan wier zijde zij zich voegt. Hierbij valt te bedenken dat indien een gevoegde partij zo vergaand afhankelijk zou zijn van de partij aan wier zijde zij zich voegt dat voor het zelfstandig voeren van verweer eigenlijk geen ruimte zou bestaan, voeging in vrijwel alle gevallen zinloos zou zijn, hetgeen impliceert dat het toestaan van tussenkomst noodzakelijk zou zijn om te bereiken dat een werkelijk belanghebbende bij een civiele procedure gelegenheid verkrijgt om als procespartij deel te nemen aan een procedure waarbij hij oorspronkelijk niet betrokken was. Er bestaat geen aanleiding om aan het procesrechtelijke begrip 'voeging' een dergelijk beperkte betekenis toe te kennen, temeer niet nu voeging in het algemeen een procedure minder zal compliceren dan door tussenkomst van een interveniërende partij mogelijk is. Hiervan uitgaande is het niet gewenst om tussenkomst toe te staan waar met voeging kan worden volstaan. De visie van Vestia dat "de tussenkomende partij in tegenstelling tot de voegende partij in de hoofdzaak een eigen recht op hoger beroep toekomt" is onjuist. Niet alleen aan de tussenkomende partij, maar ook aan de partij die zich heeft mogen voegen, komt in de hoofdzaak een eigen recht op het aanwenden van rechtsmiddelen toe. Dat de aan een bepaalde zijde gevoegde partij rechtsmiddelen in beginsel zal dienen in te stellen tegen de wederpartij (in dit geval Vestia) doet daar niet aan af (vgl. HR 7 april 1989, LJN AB9740 onder 3.2 en conclusie A-G onder 3.3;

HR 9 april 2010, LJN BK4549 onder 3.2).

De slotsom is dat de vorderingen van A en B c.s. zullen worden toegewezen voor zover zij vorderen zich (aan de zijde van de gedaagde partij) in het tussen Vestia en X aanhangig geding te mogen voegen en dat die vorderingen zullen worden afgewezen voor zover zij verzoeken daarin te mogen tussenkomen.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 10-04-2013

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6782

**Zaaknummer:** C/10/415901 / HA ZA 13-57

**Wetsartikelen:** 217 Rv

## RECHTSPRAAK

### Snackbar De Toerist

***De ene vennoot van een vof heeft geen vorderingsgerechtigdheid op medevennoot (zie onder andere HR 17-12-93, NJ 1994, 301). Het hof oordeelt dat het vervreemden van alle activa en passiva van de vof door de ene vennoot geen gebruikelijke beheers- of beschikkingshandeling is en er tevens sprake is van de aanwezigheid van een tegenstrijdig belang***

In de onderhavige procedure vorderen Adviesbureau X B.V. – voorheen Snackbar De Toerist – (primair) dan wel Y (subsidiair) van Z betaling van een vordering welke zij stellen te hebben op Z. Z betwist dat Adviesbureau X B.V. en Y in dezen vorderingsgerechtigd zijn.

Het hof ziet aanleiding eerst de subsidiaire vordering te behandelen. Naar het oordeel van het hof is Y in privé niet vorderingsgerechtigd jegens Z, nu de ingestelde vordering – zo deze bestaat, wat door Z wordt betwist – een vordering is van Snackbar De Toerist vof op Z. De vordering is immers gebaseerd op artikel 6 lid 2 van het vennootschapscontract en ziet op gestelde (voor)opnames door Z ten laste van het vermogen van de vof. Een vordering die aan de vof toekomt, valt in het afgescheiden vermogen van de vof en kan niet door een van de vennoten voor eigen rekening worden geïnd (voor zover daar niet tevens een recht op (winst)uitkering uit de vof aan ten grondslag ligt, wat gesteld noch gebleken is) vgl. HR 17 december 1993, NJ 1994, 301. Het is het hof niet gebleken dat Snackbar De Toerist vof op enig moment is ontbonden. Van een opzegging van de vennootschap door één der vennoten is ook niet gebleken, evenmin als van enige vereffening. Zo de vordering op Z bestaat, valt deze daarom nog steeds in het (niet vereffende) vermogen van de (niet ontbonden) vof.

De primaire vordering is ingesteld door Adviesbureau X B.V. Zij heeft haar vorderingsgerechtigdheid onderbouwd met de stelling dat de vordering op Z aan haar is gecedeerd door Snackbar De Toerist vof op de in artikel 3:94 BW voorziene wijze waarbij een schriftelijk stuk van 25 juni 2008 – door Adviesbureau X B.V. en Y in de processtukken aangeduid als 'factuur' – volgens Adviesbureau X B.V. en Y kan worden aangemerkt als een akte van cessie, waarmee Snackbar De Toerist vof verklaart haar activa en passiva te willen

overdragen aan Adviesbureau X B.V. [toen nog geheten Snackbar De Toerist B.V., hof]. Het hof is van oordeel dat het stuk van 25 juni 2008 niet als een akte van cessie kan worden beschouwd, in ieder geval al omdat het geen ondertekend geschrift is (vgl. art. 156 lid 1 Rv) nog daargelaten de vraag of mededeling is gedaan als bedoeld in artikel 3:94 BW.

Het hof heeft reeds overwogen dat Y in privé geen vordering heeft op Z. Zo er al sprake zou zijn van een vordering op Z, gebaseerd op artikel 6 van de vennootschapsovereenkomst, dan komt die vordering aan de vof toe. Thans is het Adviesbureau X B.V. die de vordering instelt, stellende dat zij de vordering op Z heeft verkregen door de verkooptransactie tussen de vof en haar. Het hof is van oordeel dat Adviesbureau X B.V. en Y ten onrechte hebben gesteld dat Y, na de aanpassing van het vennootschapscontract met (onder meer) het nieuw geredigeerde artikel 3, zelfstandig en alleen bevoegd was om over (het vermogen van) de vof te beschikken en zelfstandig en alleen te besluiten tot ontbinding van de vof en tot vervreemding van alle activa. Met Z is het hof van oordeel dat deze handelingen van Y niet, althans niet zonder nadere toelichting die in dezen ontbreekt, vallen te scharen onder de gebruikelijke beheers- en beschikkingshandelingen in het kader van de exploitatie van de onderneming van de vof. Het vervreemden van alle activa en passiva van de vof – de gestelde vordering van de vof op medevennoot Z daaronder begrepen – aan Adviesbureau X B.V. kan derhalve niet bevoegd door uitsluitend Y worden verricht, nu Y hiervoor de expliciete instemming van Z nodig heeft. Gesteld noch gebleken is dat Z deze expliciete toestemming heeft gegeven.

Het hof is daarnaast van oordeel dat uit de in dit geding vaststaande feiten en omstandigheden blijkt van een tegenstrijdig belang tussen Y en Snackbar De Toerist vof. Het hof begrijpt dat Z hierop doelt met haar beroep op artikel 6:248 lid 2 BW. In de omstandigheden als de onderhavige maakt dit tegenstrijdig belang dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Y een beroep zou kunnen doen op het bepaalde in artikel 3 van het in 2006 gewijzigde contract, waarin aan Y de uitsluitende bevoegdheid wordt gegeven om namens de vof te handelen en over het vermogen van de vof te beschikken. Aldus is geen sprake geweest van een rechtsgeldige overdracht omdat het hof van oordeel is dat Z voor deze transactie (alsmede met betrekking tot de verkooptransactie als geheel) wel degelijk had moeten meetekenen.

De slotconclusie is dat Adviesbureau X B.V. evenmin vorderingsgerechtigd is jegens Z. De grieven falen en het beroepen vonnis zal worden bekrachtigd.

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 02-04-2013

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2013:BZ6726

**Zaaknummer:** HD 200.103.506

**Wetsartikelen:** 6:248 lid 2 BW en 3:94 BW

RECHTSPRAAK

**X en Y/ Z. & Zoon Schaal- en Schelpdierenhandel B.V.**

***Bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 6:162 BW (ernstig verwijt) en samenloop daarvan met een vordering van de curator o.g.v. artikel 2:248 BW, begroting schade***

Z. & Zoon Schaal- en Schelpdierenhandel B.V. (hierna: Z. & Zoon) heeft vanaf 2007 visproducten geleverd aan Het Visschersbanket B.V. (hierna: Het Visschersbanket). Het statutair bestuur van Het Visschersbanket wordt gevormd door A Holding en Y. Feitelijk bestuurder is X via X Holding B.V. De aandelen van Het Visschersbanket worden gehouden door A Holding en Y Management Partners B.V. (hierna: Y Management), waarvan Y enig bestuurder en aandeelhouder was.

In 2006 en 2007 leed Het Visschersbanket verlies. Bij de jaarrekening over 2007 merkt de accountant op dat ondanks het verlies en een negatief eigen vermogen het voortzetten van de onderneming niet onmogelijk is, omdat de vennootschap wordt gefinancierd door participanten die hun vorderingen voorlopig niet zullen opeisen.

Sinds 2007 loopt de betalingsachterstand jegens Z. & Zoon alleen maar op. Hierop heeft Z. & Zoon X aangeschreven en laten weten dat zij nog slechts onder voorwaarden bereid was verdere leveranties te doen. Vervolgens is op verzoek van Z. & Zoon op 25 augustus 2009 het faillissement van Het Visschersbanket uitgesproken. Z. & Zoon heeft haar vordering (ad € 266.209,12) in het faillissement ingediend.

De curator in het faillissement van Het Visschersbanket heeft de hoofdelijke veroordeling gevorderd van X, Y, A Holding en A tot betaling van het tekort in het faillissement. Na de conclusie van antwoord heeft de rechtbank deze procedure ambtshalve doorgehaald.

In de onderhavige procedure vordert Z. & Zoon, kort gezegd, op grond van onrechtmatige daad van X en Y hoofdelijk vergoeding van de schade die zij heeft geleden doordat Het Visschersbanket haar facturen tot een bedrag van € 198.877,73 onbetaald heeft gelaten.

De rechtbank heeft geoordeeld dat X en Y onrechtmatig hebben gehandeld. Volgens de

rechtbank hebben zij, hoewel er al in het begin van 2008 geen enkel vooruitzicht meer was dat de vennootschap zou kunnen overleven en crediteuren bij voortzetting van de onderneming ooit zouden kunnen worden betaald, de onderneming voortgezet en het verlies ten detrimente van onder meer Z. & Zoon verder doen oplopen. Zij zijn voortgegaan met visproducten bij Z. & Zoon te bestellen, hoewel zij vanaf begin 2008 geweten hebben dat uiteindelijk een groot deel van de daarna gedane bestellingen niet betaald zou worden. Ook hebben zij verwijtbare betalingsonwil getoond door liquiditeiten van de vennootschap niet aan crediteuren zoals Z. & Zoon te doen toekomen, maar aan zichzelf te betalen in een vorm van selectief betalingsgedrag.

Met betrekking tot de schade overweegt de rechtbank dat die schade niet is het bedrag dat zij van haar vorderingen niet betaald heeft gekregen, maar de schade als gevolg van het onrechtmatig gedrag van X en Y: haar vorderingsuitval thans, verminderd met de vorderingsuitval ingeval X en Y de onderneming begin 2008 zouden hebben gestaakt. De rechtbank schat de schade vervolgens op ten hoogste € 100.000.

De rechtbank oordeelt daarnaast dat de door de curator tegen X en Y, A Holding en A ingestelde vordering aanleiding geeft om de vordering tot veroordeling tot schadevergoeding op te maken bij staat, toe te wijzen.

Het hof overweegt bij de behandeling van de grieven dat van een aan een (feitelijk) bestuurder persoonlijk te verwijten onrechtmatig handelen jegens een schuldeiser van de vennootschap bij benadeling van die schuldeiser sprake kan zijn indien: 1) de bestuurder in naam van de vennootschap verplichtingen is aangegaan terwijl hij weet of redelijkerwijs behoort te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zal kunnen voldoen en geen verhaal zal bieden voor de als gevolg van die niet-nakoming door de wederpartij te lijden schade; of 2) de bestuurder heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de door hem bestuurdde vennootschap een eerder door haar aangegane overeenkomst niet nakomt en daardoor aan de wederpartij van de vennootschap schade toebrengt.

Het hof concludeert dat X en Y, in een situatie waarvan zij wisten dat het voortbestaan van de onderneming afhankelijk was van de niet-opeising van de vorderingen van de participanten en wisten, althans behoorden te weten dat de vennootschap alleen aan haar verplichtingen jegens leveranciers als Z. & Zoon zou kunnen voldoen indien de uit de omzet van de geleverde producten te genereren inkomsten voor de voldoening van die verplichtingen zou worden aangewend, niettemin die inkomsten hebben aangewend voor de aflossing van schulden aan de participanten of daarmee gelieerde personen en/of rechtspersonen. Naar het oordeel van het hof kan aldus aan X en Y een voldoende ernstig verwijt worden gemaakt en zijn zij aansprakelijk voor de geleden schade.

Ten aanzien van de verwijzing naar de schadestaatprocedure overweegt het hof dat de vordering van de curator ten behoeve van de gezamenlijke crediteuren niet in de weg staat aan een procedure van een individuele crediteur (zoals Z. & Zoon). Een verstoring van de 'paritas creditorum' is bij een instelling door beiden – de curator en de individuele crediteur – niet in het geding.

Wat de schade betreft, betreft het hof niet alleen het per eind 2007 openstaande factuurbedrag, maar ook de omvang van de door X en Y aan zichzelf (de participanten) betaalde bedragen (boven een redelijk te achten managementvergoeding), het feit dat ook andere leveranciers hun vorderingen niet geheel voldaan hebben zien worden en het uitgangspunt dat Het Visschersbanket als onderneming gedoemd was te failleren. Het hof begroot de schade na een uitvoerige berekening op € 58.500.

Het hof merkt op dat de onderhavige procedure niet uitsluit dat de door de curator jegens X en Y, A Holding en A geëntameerde procedure, indien die procedure wordt hervat, X en Y op grond van artikel 2:248 BW jegens de boedel aansprakelijk kunnen worden gehouden voor het gehele tekort in het faillissement. Voor het geval Z. & Zoon uit het faillissement een uitkering ontvangt en deze uitkering het verschil tussen haar in het faillissement voorlopig erkende vordering het in deze procedure toegewezen bedrag te boven gaat, bepaalt het hof dat het meerdere in mindering strekt op het ingevolge deze procedure te betalen bedrag.

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 02-04-2013

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2013:BZ6711

**Zaaknummer:** HD 200.099.628/01

**Wetsartikelen:** 6:162 BW en 2:248 BW